

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl předsedou senátu JUDr. Ladislavem Nevole, jako samosoudcem, v právní věci žalobce: žalobců:

1. a 2. žalobce, oba bytem v Praze 4, proti žalovanému: Česká spořitelna, a.s., se sídlem Olbrachtova 1929/62, 14000, Praha 4, IČ 45244782, zast.: Mgr. Romanem Vojtou, LL.M., advokátem, se sídlem Křížovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha 1, o zaplacení částky 200,- Kč s příslušenstvím, 16. 1. 2013, zastoupených: Mgr. Martinou Urbanovou, advokátkou, se sídlem Kalvodova 88/1, 602 00, Brno, proti žalovanému: Česká spořitelna, a.s., se sídlem Olbrachtova 1929/62, 14000, Praha 4, IČ 45244782, zast.: Mgr. Romanem Vojtou, LL.M., advokátem, se sídlem Křížovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha 1, o zaplacení částky 200,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba, s návrhem na zaplacení částky ve výši 200,- Kč, spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 200,- Kč, od 18.2.2013 do zaplacení, ve výši 7,5% p.a., se zamítá.
- II. Žalobci jsou povinni, společně a nerozdílně, zaplatit žalovanému, na náhradě nákladů řízení, peněžní částku ve výši 3.630,- Kč, a to do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Oba žalobci se svou žalobou, podanou ke zdejšímu soudu, domáhali na žalovaném zaplacení shora uvedené částky, spolu s příslušenstvím, a to z toho důvodu, že ujednání o bankovních poplatcích, účtovaných žalovaným za správu úvěrového obchodu, je neplatné. Oba žalobci se tak domáhali vydání bezdůvodného obohacení, jelikož tvrdili, že toto

bezdůvodné obohacení vzniklo, na straně žalované, tím, že žalobci uhradili žalovanému neplatně sjednaný poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu ve výši 200,- Kč, když tento poplatek byl, dne 3.12.2012, stržen (společně s úhradou za udržování pojištění ve výši 349,- Kč) z běžného účtu žalobce a), a poté byl převeden na účet úvěrový, ze kterého byl stržen dnem 31.12.2012.

Dne 06.02.2009 totiž byla mezi žalobcem a) – fyzickou osobou, nepodnikatelem a žalobkyní b) - fyzickou osobou, nepodnikatelem, jako klienty, na straně jedné, a žalovaným, jako bankou, na straně druhé, uzavřena smlouva o úvěru. č. 0329865149, jejímž předmětem byl závazek žalovaného poskytnout žalobcům úvěr ve výši 1.050.000,- Kč, čemuž odpovídal závazek žalobců vyčerpaný úvěr a úroky z vyčerpané jistiny v pravidelných měsíčních splátkách bance splácet. Žalobce a) a žalobkyně b) byli, již v době uzavření uvedené smlouvy, manželi. V čl. IV., odst. 4, výše zmiňované úvěrové smlouvy, se žalobci zavázali hradit žalovanému vyúčtované poplatky v rozsahu a výši stanovené sazebníkem žalovaného, mimo jiné, i poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu, a to ve výši 200,- Kč/měsíc.

V čl. V., odst. 6, uvedené úvěrové smlouvy, se žalobci zavázali hradit, za udržování pojištění, částku ve výši 349,- Kč. S ohledem na tuto skutečnost byl proto poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu strháván žalobci a) z běžného účtu, a to společně s úhradou za udržování pojištění ve výši 349,- Kč, přičemž na výpise z účtu jsou tyto poplatky uvedeny v jedné položce, tj. jako souhrnná částka, jež činí 549,- Kč.

Žalobci poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu, ve výši 200,- Kč/měsíc, pravidelně hradili, když, mimo jiné, uhradili poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu, který byl dne 3.12.2012 stržen (společně s úhradou za udržování pojištění ve výši 349,- Kč) z běžného účtu žalobce a), a převeden na účet úvěrový, ze kterého byl stržen dnem 31.12.2012.

Oba žalobci se tedy domáhali po žalovaném vydání bezdůvodného obohacení ve výši 200,- Kč s příslušenstvím, za uhrazení neplatně sjednaného poplatku za správu a vedení úvěrového obchodu, ve výši ve výši 200,- Kč, když tento poplatek byl, dne 3.12.2012, jak již shora uvedeno, stržen (společně s úhradou za udržování pojištění ve výši 349,- Kč) z běžného účtu žalobce a), a převeden na účet úvěrový, ze kterého byl stržen dne 31.12.2012.

Žalobci, v této souvislosti, tvrdili, že shora zmiňovaný poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu nebyl platně sjednán a je tudíž neplatný, a to z důvodů, které spočívají v tom, že ujednání o dotyčném poplatku, za vedení a správu úvěrového obchodu, je v rozporu jak se soukromoprávními předpisy, tak i s veřejnoprávními předpisy ČR, a to především pokud jde o zákon na ochranu spotřebitele, neboť žalovaný tak vlastně provozuje nekalou praxi, spočívající ve zpoplatňování určitých služeb, které předtím nebyly v úvěrové smlouvě nijak specifikovány. Jelikož dotyčná smlouva o úvěru, sjednaná mezi žalobci, na straně jedné, a žalovanou bankou, na straně druhé, je smlouvou spotřebitelskou, přičemž dotyčná smlouva o úvěru byla sjednána jako smlouva adhezní, tak, o jejím obsahu, mezi oběma žalobci a žalovaným, neprobíhala vůbec žádná jednání.

Žalobci tedy tvrdili, že neměli žádnou jinou možnost, než tu, aby buď smlouvu podepsali či nepodepsali, s tím, že o jejím obsahu nebylo možno jednat. Žalovaný však, naopak, měl možnost jednostranně stanovit sazebník, též jej i jednostranně změnit a též i, z tohoto důvodu, pak vyplývá povinnost obou žalobců podřídit se takové případné změně.

V souvislosti s ust. § 55, obč. zákoníku tak, dle tvrzení obou žalobců, dochází k tomu, že vlastně dotyčné ujednání o poplatku je neplatné, a to z důvodu zhoršení smluvních podmínek i celé situace pro oba žalobce. Oba žalobci též poukazovali i na to, že, v souladu s ust. § 497, obchod. zákoníku, je stanoveno, že odměnou za poskytnutý úvěr je úrok a o žádných jiných složkách takové odměny se však obchodní zákoník již nezmiňuje.

A protože žalovaný, v této souvislosti, uvedl, že cena za úvěr představuje nejen dotyčný úrok, ale též i dotyčný poplatek za správu úvěrového obchodu, pak je tento poplatek, dle názoru obou žalobců, v rozporu s již zmiňovaným ust. § 55, obč. zákoníku, který zakazuje odchylky v neprospěch spotřebitele. Dle tvrzení obou žalobců tedy žalovaný postupuje tak, že tímto postupem dochází ke zhoršení smluvního postavení obou žalobců, a proto je ujednání o poplatku neplatné.

Konečně pak oba žalobci ještě tvrdili i to, že dotyčné ujednání o poplatku je též i nesrozumitelné, jelikož se, v podstatě, dá přirovnat k jakési „smlouvě o dílo“, neboť žalovaný se tak zavazuje k určitému provedení určitých činností, aniž však tyto činnosti jsou přesně specifikovány a aniž je tudíž vymezeno, co se těmito činnostmi banky vlastně myslí, když, v současné době, se navíc ani odborníci z oboru práva vlastně neshodnou na tom, co přesně obsahem dotyčného poplatku je, takže se tedy jedná o jakési „vedlejší ujednání o ceně“, které však není ujednáním „hlavním“.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, přičemž navrhoval, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta a aby byly žalovanému přiznány náklady tohoto řízení, k rukám právního zástupce žalovaného. Soud, v této souvislosti, konstatuje, že od žalovaného obdržel dvě, značně rozsáhlá, písemná vyjádření, jehož obsahem je, stručně řečeno, kromě výčtu všech předností bankovního domu žalovaného, vyjádření ohledně toho, že poplatek za správu úvěrového obchodu byl sjednán platně, neboť je součástí ceny úvěru, na kterou žalobci dobrovolně přistoupili. Cenové ujednání, samo o sobě, nečiní úvěrovou smlouvu neplatnou a nepodléhá tudíž ani soudnímu přezkumu.

Soud provedl dokazování velmi dlouhou řadou listinných důkazů, které snesly obě strany v míře více nežli svrchované, a to především pokud se jedná o ceníky služeb jednotlivých bank, dále pokud se jedná o písemná sdělení různých bankovních domů, ohledně toho, co vlastně dotyčné bankovní poplatky představují, jaké služby pokrývají a v čem tak tkví jejich nezbytnost, včetně rozhodnutí Finančního arbitra ČR, dále též i včetně nejrozumnějších odborných článků a konečně, rovněž i včetně znaleckých posudků, zpracovaných odborníky v oblasti bankovníctví a peněžnictví, přičemž soud však, v této souvislosti, konstatuje, že tyto důkazy nakonec vyhodnotil, vzhledem meritů této věci, jako zcela nepodstatné. Jde tedy vesměs o důkazy podpůrné (informativní) povahy, na nichž soud své rozhodnutí nezaložil.

Soud, při svém rozhodování, proto dospěl k závěru, že je třeba vycházet, s ohledem na to, že se, v tomto případě, jedná o žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, především ze shora zmiňované úvěrové smlouvy – č.: 0329865149, z níž soud zjistil, že touto úvěrovou smlouvou byl sjednán, mezi oběma žalobci a žalovaným, úvěr ve výši 1.050.000,- Kč, přičemž účelem tohoto úvěru byla koupě bytu.

Soud tedy zaměřil své zkoumání především na to, zda ujednání o poplatku, obsažené ve výše zmiňované smlouvě o úvěru, je jasné a srozumitelné či nikoliv, jelikož, jak již shora uvedeno, žalobci tvrdili opak. Soud tedy provedl dokazování těmito listinnými důkazy, které

považoval, vzhledem k meritu věci, za stěžejní, a to: smlouvou o úvěru č. 0329865149, ze dne 6.2.2009, dále Obchodními podmínkami České spořitelny, a.s., vydanými pro hypoteční, doplňkové a stavební úvěry, dále též Sazebníkem České spořitelny, a.s., dále též i výpisem z běžného účtu žalobce a), výpisem z úvěrového účtu, dále též výzvou k vydání bezdůvodného obohacení, ze dne 17.1.2013, rovněž i přípisem žalovaného, ze dne 1.2.2013, a konečně i výzvou k plnění, adresovanou žalovanému, ze dne 28.1.2013.

Z výše zmiňované smlouvy o úvěru – č.: 0329865149, soud zjistil i to, že v této smlouvě byla sjednána úroková sazba ve výši 5,40% ročně, přičemž takto sjednaná úroková sazba byla dohodnuta jako pevná, a to do dne 31.01.2014. Dále byla v této úvěrové smlouvě mezi oběma stranami sjednána rovněž i anuitní splátka dotyčného úvěru, ve výši 6.438,- Kč měsíčně.

Dále se oba žalobci, jako klienti, zavázali hradit bance (žalovanému) rovněž i vyúčtované poplatky (tj. ceny poskytnutých služeb a provedených úkonů, v rozsahu dle Sazebníku banky), a to v čl. č IV., odst. 4, výše uvedené úvěrové smlouvy.

V čl. č. VI, odst. 2 – Ceny, dotyčné úvěrové smlouvy, pak byl mezi účastníky dále dohodnut i závazek klientů (žalobců) platit poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu (nyní poplatek za správu úvěru), a to ve výši 200,- Kč měsíčně. Další údaje o úvěru jsou pak již uvedeny v Obchodních podmínkách žalovaného, přičemž výši jednotlivých poplatků za úkony banky pak upravuje Sazebník pro bankovní obchody. Zaplacení poplatku, který je předmětem žaloby, pak oba žalobci prokázali výpisem z úvěrového účtu.

Soud, po prozkoumání výše uvedené úvěrové smlouvy, však dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, neboť nárok uplatněný oběma žalobci, postrádá veškeré průvodní znaky, jež jsou pro úspěšnost žaloby na vydání bezdůvodného obohacení podstatné. Na základě toho pak již soud další důkazy nijak blíže nezkoumal, jelikož to považoval za zcela nadbytečné.

Jak již řečeno výše, soud tedy dospěl k závěru, že na straně žalovaného nedošlo ke vzniku bezdůvodného obohacení na úkor žalobců, neboť ujednání o poplatku za správu úvěrového obchodu je zcela jasné, konkrétní a srozumitelné, nikoliv tedy neurčité. Navíc, jak soud zjistil z fotokopie Obchodních podmínek České spořitelny, a.s., tak, v jejich horní části, tedy v záhlaví, je napsáno rukou: „převzal 6.2.09“, což, dle tvrzení žalovaného, znamená to, že se jedná o podpis žalobce a), který písemné vyhotovení těchto Obchodních podmínek, právě dnem 06.02.2009, převzal. Dlužno konstatovat, že strana žalující tuto skutečnost nijak nevyvracela, takže soud má za prokázané, že žalobce a) se s těmito obchodními seznámil dnem 06.02.2009.

Dle ustanovení § 451, občanského zákoníku, odst. (1) platí, že kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat, dle odst. (2) je bezdůvodným obohacením majetkový prospěch, získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

V řízení o vydání bezdůvodného obohacení však leží na žalobci břemeno tvrzení, že žalovanému poskytl plnění bez právního důvodu, anebo plnění z neplatného právního úkonu, anebo plnění z právního důvodu, který odpadl, anebo že se jedná o majetkový prospěch, získaný z nepoctivých zdrojů, a že žalovaný mu poskytnuté plnění nevydal. Z tohoto břemene

tvrzení pak pro žalobce vyplývá i břemeno důkazní o tom, že plnění poskytl a že buď poskytl plnění bez právního důvodu, anebo plnění z neplatného právního úkonu, anebo jeho důvod dodatečně odpadl, anebo se jedná o majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (101 odst. 1 písm. b/ a § 120 odst. 1 o. s. ř.) – srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Odo 1028/2004.

Jak již řečeno výše, oba žalobci však neunesli své důkazní břemeno ohledně toho, že na straně žalovaného ke vzniku bezdůvodného obohacení, na úkor žalobců, došlo. Žalobci totiž tvrdili, že ujednání o poplatku za správu úvěrového obchodu je neplatné proto, že samotný pojem „poplatek“ je neurčitý, neboť není jasné, co vlastně obsahuje, když navíc i každá banka pod tento pojem subsumuje rozdílné služby. Soud je toho názoru, že v tomto případě je však třeba rozlišovat slovní spojení „neurčitost poplatku“ od slovního spojení „neurčitost ujednání o poplatku“. Pro žalobu na vydání bezdůvodného obohacení je však podstatné to, zda je určité ujednání neplatné, což však není tento případ. Soud shledal ujednání o poplatku za správu úvěrového obchodu, jak již shora uvedeno, platným, neboť toto ujednání je zcela jasné a srozumitelné.

Pokud žalobci, v rámci své žaloby, tvrdili, že jim není, resp. při uzavření smlouvy o úvěru jim nebylo jasné, co konkrétně tento poplatek obsahuje a které služby zahrnuje, pak ovšem neměli podávat žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, jelikož žalobci, a to nikde ve své žalobě, neuvádějí, že by napadali neurčitost, a tudíž neplatnost, samotného ujednání o poplatku. Žalobci napadají výlučně neurčitost pojmu „poplatek“, přičemž rozdílnost ve službách jednotlivých bank tak zaměňují s neurčitostí ujednání o poplatku, když údajnou neurčitost tohoto pojmu posuzují prizmatem neúplně informovaných spotřebitelů, avšak taková kvalifikace v žalobě na vydání bezdůvodného obohacení nemá žádné místo.

Soud tedy uzavírá, že účastníci, v tomto případě, uzavřeli smlouvu o úvěru podle ust. § 497 a násl., obchodního zákoníku, aniž by zde vznikly pochybnosti o tom, co bylo žalobcům poskytnuto a co přesně žalobci platili, a to včetně poplatku za správu úvěrového obchodu ve výši 200,- Kč, který je předmětem žaloby.

Jestliže žalobci tvrdili, že dotyčný poplatek si žalovaný účtuje jen za úkony činěné ve vlastním zájmu, aniž by pro klienty z toho plynula nějaká výhoda, pak soud uzavírá, že ani v tomto případě, i kdyby žalobci tuto tvrzenou skutečnost prokázali, by nebyl dán důvod pro vydání bezdůvodného obohacení. Žalobci navíc sami, ve své žalobě, přímo odkazovali na Sazebník žalované banky, v němž jsou jednotlivé úkony banky, prováděné pro klienta, oceněny samostatně, čímž oba žalobci dali vlastně najevo, že ujednání o poplatku je jim zcela jasné. To, co je jim nejasné, je tedy vlastně pouze obsah poskytovaných služeb, podléhajících tomuto zpoplatnění, což však nenaplnuje žádný ze znaků bezdůvodného obohacení, predestinovaného zákonem.

Jak již řečeno výše, v článku č. VI., odst. 2, úvěrové smlouvy, je zcela pregnantně uveden závazek klientů (žalobců) platit bance měsíčně poplatek za správu a vedení úvěrového obchodu (nyní za správu úvěru) – ve výši 200,- Kč.

Soud tedy uzavírá, že toto vyjádření považuje, pro průměrného spotřebitele, za dostatečně srozumitelné, když, jak již rovněž naznačeno výše, sami žalobci, ve své žalobě, přímo uvádějí, za co se dotyčný poplatek hradí (jde o evidenci úvěru bankou, t.j. evidence včasnosti a úplnosti splátek), což, jak žalobci tvrdili, si banka vede pouze ve vlastním zájmu. Pokud však žalobci měli či mají k tomuto smluvnímu ujednání výhrady, nemuseli si dotyčnou

úvěrovou smlouvu sjednávat. V tomto ohledu se tedy nabízí poněkud lapidární vysvětlení, které přirovnává akt sjednání úvěrové smlouvy ke vstupu na diskotéku. Od počátku je totiž jasné, co takové vstupné na diskotéku obnáší, zda tedy v ceně vstupného je zahrnuta např. i konzumace nápojů, apod., takže je zcela na zákazníkovi, který konkrétní podnik si, z nabídky, dostupné na trhu, vybere.

Soud tudíž uzavírá, že setrvává na svém stanovisku v tom smyslu, že žalobcům bylo od počátku zřejmé, za co dotyčný poplatek platili. Poukaz na neplatnost takového ujednání, z hlediska ustanovení § 37, odst. 1 o.z., proto vůbec neobstojí.

Je nejen obchodní zvyklostí, ale rovněž i skutečností, plynoucí přímo ze zákona, že za poskytnutí úvěru musí klient bance zaplatit cenu. Tato cena je tedy tvořena jednak úrokem, a jednak i dalšími platbami, placenými v souvislosti s poskytnutým úvěrem. Poplatek za správu úvěru, resp. za správu úvěrového obchodu, je tedy nedílnou součástí celkové ceny úvěru. To vyplývá, mimo jiné, i ze zákona o spotřebitelském úvěru (viz ust. § 10, zákona č. 145/2010 Sb.), takže sám zákonodárce předvídá, že za poskytnutý úvěr je nutno platit úrok z úvěru a též i poplatky, související se správou úvěru. Zákon o spotřebitelském úvěru nepochybně je implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady č 2008/48/ES, ze dne 23.04.2008, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady č. 87/102/EHS.

Závěr, ohledně toho, že poplatek za správu úvěru, resp. za správu úvěrového obchodu, je nedílnou součástí celkové ceny úvěru, pak vyjádřil též i Nejvyšší soud ČR, byť v poněkud jiné souvislosti, na což rovněž poukazoval i žalovaný, a to s odkazem na rozhodnutí NS ČR ze dne 10.05.2006 - sp.zn. 7 Tdo 500/2006. Dohoda o poplatku je tedy součástí cenového ujednání, vyplývající, v tomto případě, přímo ze smlouvy o úvěru.

Smlouva o úvěru je, v tomto případě, smlouvou spotřebitelskou podle § 51a, a násl., občanského zákoníku. Podle ust. § 56, odst. 1, občanského zákoníku, spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která, v rozporu s požadavkem dobré víry, znamenají, k újmě spotřebitele, značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Nepřípustná jsou zejména smluvní ujednání uvedená demonstrativně v ust. § 56, odst. 3, o.z..

Podle § 56, odst. 2, o.z., se však ustanovení odstavce 1) nevztahuje na smluvní ujednání, které vymezují předmět plnění smlouvy anebo cenu plnění. Proto, pokud jde o cenu plnění, nejsou soudy oprávněny takové ujednání zkoumat. Toto ustanovení je implementací Směrnice Rady č. 93/13/EHS, ze dne 05.04.1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách. Článek 5, odst. 2, této Směrnice stanoví, že posouzení nepřiměřené povahy podmínek se netýká ani definice hlavního předmětu smlouvy, ani přiměřenosti ceny a odměny, na straně jedné, jakož ani služeb nebo zboží, dodávaných výměnou na straně druhé, pokud jsou tyto podmínky sepsány jasným a srozumitelným jazykem.

Soudní přezkum cenových ujednání tak zákon vylučuje zcela záměrně. Smluvní volnost, jako základní princip soukromého práva, je chráněn Ústavou. Podle článku 2, odst. 4, Ústavy ČR, může každý občan činit to, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá.

Článek 11, odst. 1., Listiny základních práv a svobod, stanoví, že každý má právo vlastnit majetek. V případě úvěrových smluv to znamená, že je na vůli smluvních stran, jakou cenu si dohodnou a v jaké formě si ji dohodnou. Jestliže tedy oba žalobci projeví, vůči

žalovanému, zájem o poskytnutí úvěru, pak žalovaný žalobcům předložil návrh smlouvy, obsahující, mimo jiné, též i ujednání o poplatku za správu úvěrového obchodu, jakožto součásti cenového ujednání, přičemž je nepochybné, že celková cena úvěru je tak tvořena kalkulací několika dílčích položek, které, z takto stanovené ceny, nelze vytrhávat a posuzovat odděleně.

Žalobci se tedy, na základě své úvahy, dobrovolně a svobodně rozhodli na podmínky úvěru, nabídnuté žalovaným, přistoupit, což vyjádřili rovněž i svým podpisem na smlouvě o úvěru. To opět vylučuje úvahu o případné neplatnosti ujednání z hlediska ust. § 37, odst. 1, o.z., takže důvod pro vznik a vydání bezdůvodného obohacení dán není.

Soud, v této souvislosti, ještě považuje za nutné vypořádat se i s argumentací žalobců ohledně toho, že ujednání o poplatku je jakýmsi „vedlejším“ ujednáním o ceně, zatímco ujednání o úroku je ujednáním „hlavním“. V oblasti finančních služeb však neexistuje žádný „hlavní předmět plnění“, jež by bylo možno oddělit od „vedlejšího předmětu plnění“ (viz rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 15.07.2013). Jedná se tudíž o cenu za úvěr, která je, jako celek, složena z různých položek a tvoří tak jeden nedělitelný celek, a to tím spíše, že české právo nezná rozlišení mezi „hlavním a vedlejším předmětem plnění“.

Závěrem soud konstatuje, že až dosud, ve sporech o placení úvěrů, soudy, v rámci celé ČR, vydaly množství rozsudků, jimiž uznaly nároky bank, jako žalobců, na poplatky, související se správou úvěrů. Tato, vlastně až dosud, ustálená rozhodovací praxe je rovněž i argumentem pro přiměřenost poplatků, ve smyslu ust. § 56 občanského zákoníku.

Pokud jde o rozsudek Spolkového soudního dvora, ze dne 07.06.2011 - sp.zn. XI ZR 388/10, jenž byl, s největší pravděpodobností, jakýmsi hybatelem vzedmuté vlny žalob, podávaných v současné době v obdobných věcech, tak soud, v této souvislosti, konstatuje, že český soud je vázán pouze zákonem, případně též, v konkrétní věci, i právním názorem vyššího soudu.

Český soud však rozhodnutím cizího státu vázán není a stejně není vázán ani rozsudky jiných českých soudů, vydanými v obdobných věcech. Obě strany tohoto sporu soudu sice předložily řadu rozsudků jiných soudů, ať již na podporu svých žalobních či obranných tvrzení, nicméně, soud uzavírá, že tyto rozsudky, které v tomto řízení obě strany předložily, nemají pro rozhodnutí v této věci význam. V této souvislosti pak již zbývá jen poznamenat, že Spolkový soudní dvůr založil své rozhodnutí na odlišné právní situaci, neboť německá úprava není identická s právním řádem České republiky (podrobnosti např. viz článek R.Frank, P.Veselková, P.Wolff: Přípustnost poplatků za správu a vedení úvěrových účtů vedených pro spotřebitele, Právní rozhledy 15-16/2013, str. 515).

Na základě provedení dokazování dospěl tedy soud k závěru, že žaloba, jak již výše popsáno, důvodná není.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 142, odst. 1, o.s.ř., když uložil oběma žalobcům povinnost zaplatit, společně a nerozdílně, procesně úspěšnému žalovanému, k rukám jeho právního zástupce, náklady řízení v celkové výši 3.630,- Kč.

S ohledem na výsledek sporu jsou to tedy oba žalobci, kdo je povinen uhradit žalovanému náklady řízení, přičemž náklady tohoto řízení tvoří náklady právního zastoupení žalovaného advokátem, dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, za 5 úkonů právní

služby (1x převzetí a příprava věci, 1x odpor podaný proti el. plat. rozkazu, 2x písemné vyjádření ve věci samé a 1x účast na jednání u soudu), po částce ve výši 300,- Kč za každý úkon, celkem tedy ve výši 1.500,- Kč, dále 5x režijní paušál, po 300,- Kč, celkem tedy rovněž 1.500,- Kč, jakož i 21% DPH, z odměny advokáta a z náhrad, ve výši 630,- Kč. Celkem tak náklady právního zastoupení žalovaného advokátem, v tomto řízení, činí částku ve výši 3.630,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (dle ust. § 202, odst. 2, o.s.ř.).

V Praze, dne 10.10.2013

JUDr. Ladislav Nevole, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Alena Neumanová